

Piši za vajo na stenografijo: Osem nas je bilo doma. Kako dolgo so delali omaro. Narobe je naredil. Moj god je danes. Taka sopara je bila. Lahko damo konja. Treba nam je pomaga-ti. Jesen je bila lepa.

Ded je mnogobeseden. Tako ni bilo treba dela-ti. Kako olje je doma. Roko vam da v slovo. Ada nese jed seboj. — Kaj je rek-el ded.

Zdravko Oculrk

Pridni šolarček

Naš Marjanček

ni zaspanček:

vedno zgodaj vstane.

Sedma bije,

on že vpije

in oči si mane.

Rana ura —

zlata ura,

pravi star pregovor;

za lenuša —

skorja krušja

in beraški tovor.

že se umije,

kavo spije,

urno se opravi.

Knjige vzame

brž na rame,

v šolo se odpravi...

Iz mladih peres

Prispevki »Zvončkarjev«

ŽABICA

V mlaki kraj vasi, ob kateri se vedno igrajo veseli vaški otroci, je mnogo žab. Tudi lepega sončnega popoldneva je več razposajenčkov kraj nje in mali Videk, najživahnejši od vseh, ujame veliko žabo in jo — paglavca — ubije in ji prepara trebuh. In glej, iz trebuha poskoči zdajci mlada žabica, ki ima na vratu zlat prstan. V največje začudenje otrok začne žabica govoriti z milim glasom. Vsi dečki se razbeže, le Videk ostane pogumen pred žabico. Ta mu pravi: »Ti moj mali rešitelj, res ni lepo, da mučiš živali in jih ubijaš, toda ker si mi rešil življenje, ti Bog odpusti to zlo. Vzemij prstan, ki ga imam na vratu, v zahvalo za rešitev. Ko to storiš, ti povem svojo grenko povest.«

Videk jo gleda in ne more prav razumeti. Ko pa vidi, da ne sanja, sname žabici prstan z vratu. V hipu ugleda pred seboj bajno krasno dekle, ki pohiti k njemu, ga objame kot svojega rešitelja, poljubi v zahvalo in začne pripovedovati: »Živela sem srečna in zadovoljna v kraljestvu svojega očeta, vladarja krasne sončne dežele, kjer pa prebivajo tudi grde čarovnice. Največje moje veselje je bilo mučenje živali in ljudi. Lepega jesenskega popoldneva se sprehajam po grajskem vrtu, kar zagledam, kako skače proti meni ljubka žabica in me milo gleda z zlatoobrobljenimi očmi. Srdita skočim proti njej, a živalca me gleda in čaka. Ko se le ne premakne na moj krik, grem kot mogočna kraljica k njej in jo — poteptam. Toda groza! Ko se obrnem, da bi odšla v palačo, opazim, kako se za grmom škodoželjno smeje in

me gleda z zlobnim pogledom — grda čarovnica. Brž hočem zbežati, a že je čarovnica pri meni. In ko hočem zakričati, postajam manjša in manjša in naposled — zakvakam.

Čarovnica mi reče: »Sedaj si tudi ti žaba, da boš poskusila, kaj se pravi mučiti živali. Rešil te bo oni, ki te bo otel smrti in ti snel zlat prstan z vratu.« To rekoč mi natakne na vrat zlat obroček. Vsa potrta odskaçem za grm in ogledujem vrt, na katerem sem preživela toliko srečnih let. Zvečer se prideta hladit tudi očka in mamica. Bila sta vsa obupana, ker sta izgubila ljubljeno hčerko. Odskaçem proti mamici in ji skočim na nogo; toda ona me z gnusom brčne v stran. Zdaj sem izkusila, kako je pri srčku živalci, ki jo človek zaničuje in preganja. (Kraljičina si otrne solzo.) Vsa nesrečna odskaçem v potok in ta me odnese v neznan kraj. Pridem v mlako, kjer me požre žaba, ki si jo ti ubil. Ne vem, kako naj se ti zahvalim za rešitev. Zato ti ponudim svojo roko in po smrti mojega očeta boš zasedel prestol v Deželi srečnih.«

Videk jo ves ginjen posluša in z veseljem sprejme kraljičino roko.

VESELA ZIMSKA PESEMCA

Snežec beli pada,
bela je livada,
mi pa v šoli sedimo
in se pridno učimo.
Hola-drija dra,
bela zima je prišla!

Po griču sanke drče,
po zraku kepe lete...
Presrečni
so otroci,
saj imajo sneg pri roci.
Hola-drija dra,
bela zima je prišla!

Rada Moharjeva